

Sygn. akt II Ka 347/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Zamościu II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący: SSO Urszula Zwolak

Protokolant: st.sekr.sąd. Krystyna Duras

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2014 roku

sprawy **A. M.**

obwinionego z art.92§1 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Lubelskim

z dnia 20 stycznia 2014 r. sygn. akt II W 705/13

I. na podstawie art.104§1 pkt 7 kpw w związku z art.5§1 pkt 4 kpw w zw. z art.45§1 kw uchyla zaskarżony wyrok i postępowanie w sprawie umarza ;

II. wydatkami postępowania za obie instancje obciąża Skarb Państwa.

/-/ Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt IIKa 347/14

UZASADNIENIE

Uzasadnienie faktyczne:

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy w Tomaszowie Lubelskim, w sprawie IIW 705/13 uznał obwinionego **A. M.** winnym tego, że:

w dniu 23 kwietnia 2012 roku o godz. 8⁵⁰ w miejscowości B. kierując samochodem osobowym m-ki F. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku P-4 linia podwójna ciągła

tj. wykroczenia wyczerpującego dyspozycję art. 92 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 92 § 1 k.w. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 350 złotych;

na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. obciążył obwinionego kosztami postępowania w sprawie w kwocie 324 złote.

Apelację w tej sprawie wniósł obrońca obwinionego.

Na zasadzie art. 103 § 2 i 4 k.p.w. zaskarżył wyrok w całości na korzyść obwinionego, zaś na podstawie art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

- rażącą obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 4 k.p.w. w zw. z art. 79 § 1 i 3 k.p.w. przez nieuwzględnienie wniosku obrońcy o zarządzenie przerwy lub odroczenie rozprawy mimo

wykazanych ważnych ku temu powodów wskutek czego prawo do obrony obwinionego zostało poważnie ograniczone, a wręcz unicestwione.

Podnosząc ten zarzut, na podstawie art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k. skarżący wnosił o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Uzasadnienie prawne:

Sąd Okręgowy zważył co, następuje:

Sprawa została skierowana do rozpoznania na posiedzeniu na podstawie art. 104 § 1 k.p.w. w związku ze stwierdzeniem wystąpienia formalnej przesłanki stanowiącej podstawę umorzenia postępowania niezależnie od granic zaskarżenia.

Zarzucony obwinionemu czyn miał mieć miejsce w dniu 23 kwietnia 2012 roku i od tego czasu do dnia rozpoznania sprawy w postępowaniu odwoławczym minęło 2 lata. Zgodnie z treścią art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od daty popełnienia czynu. Porównanie dat popełnienia czynu i rozpoznania apelacji w niniejszej sprawie wskazuje, iż dwa lata od popełnienia czynu minęło wraz z dniem 23 kwietnia 2014 roku. W sprawie nie zaszły okoliczności przewidziane w § 2 art. 45 k.w., wobec tego nieodwołalnie nastąpiło przedawnienie karalności wykroczenia zarzuconego obwinionemu A. M..

Przedawnienie karalności wykroczenia jest zgodnie z treścią art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. przeszkodą w jego prowadzeniu, której zaistnienie prowadzić musi do umorzenia postępowania z przyczyn procesowych.

Analiza dowodów zgromadzonych w aktach sprawy oraz treści zarzutu podniesionego w apelacji nie daje podstaw do merytorycznego rozstrzygnięcia co do winy obwinionego i wydania orzeczenia innego niż umorzenie postępowania z przyczyn proceduralnych. Sąd Okręgowy w tym zakresie akceptuje postanowienie Sądu Najwyższego (z dnia 2 lipca 2002 roku IVKKN 264/99, opubl. LEX nr 54407):

Postępowanie należy umorzyć w sytuacji, gdy nastąpiło przedawnienie karalności, ale tylko wtedy, gdy nie ma od razu podstaw do uniewinnienia oskarżonego z braku czynu lub braku znamion czynu jako wykroczenia albo braku winy. Umorzenie z racji przedawnienia wchodzi też zawsze w rachubę, gdyby kwestie istnienia czynu, jego znamion i odpowiedzialności wymagały dalszego dowodzenia, gdyż postępowaniu w tej materii stoi już na przeszkodzie przedawnienie karalności.

Ponieważ w sprawie zaistniała negatywna przesłanka procesowa, uwzględniana z urzędu i niezależnie od granic zaskarżenia, zbędnym jest odnoszenie się do podniesionego w apelacji zarzutu, bowiem:

Przedawnienie karalności wykroczeń stanowi zresztą tzw. bezwzględny powód odwoławczy ujęty w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w., który musi być brany pod uwagę poza zakresem zaskarżenia oraz niezależnie od podniesionych zarzutów. (wyrok SN z dnia 4 września 2013 r., IIIKK 300/13, opubl. Prok. i Pr.-wkł. 2013/11/18).

Skoro nastąpiło w sprawie przedawnienie karalności wykroczenia, Sąd wyrokiem wydanym na posiedzeniu na podstawie art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. w związku z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 45 § 1 k.w. uchylił zaskarżony wyrok i postępowanie w sprawie umorzył.

O kosztach postępowania za obie instancje orzeczono na podstawie art. 118 § 2 k.p.k..

/-/ Na oryginale właściwy podpis.